

Prolog

Trimestrul al treilea

La Școala Meadowbank, în prima zi a trimestrului al treilea, soarele de după-amiază târzie strălucea pe aleea largă, acoperită cu pietriș, care se întindea în fața clădirii principale. Ușa principală era în mod ospitalier larg deschisă și chiar în cadrul ei, încadrându-se perfect structurii georgiene, stătea domnișoara Vansittart, cu o pieptănătură perfectă și îmbrăcată cu un costum de damă impecabil.

Unii părinți care nu o cunoșteau prea bine o confundaseră chiar cu ilustra domnișoară Bulstrode, neștiind că obiceiul domnișoarei Bulstrode era să se retragă într-un fel de sanctuar în care doar puțini aleși și privilegiați erau admiși.

Într-o parte, lângă domnișoara Vansittart, acționând pe un plan puțin diferit, stătea domnișoara Chadwick, o persoană plăcută și cu experiență, și atât de asimilată cu locul, încât ar fi fost imposibil să îți imaginezi Școala Meadowbank fără ea. Fusese acolo dintotdeauna. Domnișoarele Bulstrode și Chadwick înființaseră împreună Școala Meadowbank. Domnișoara Chadwick purta pince-nez, era gârbovită și îmbrăcată fără gust, cu un fel de a vorbi amabil, însă foarte neclar, dar care, întâmplător, era o matematiciană strălucită.

Diverse cuvinte și formule de bun-venit, rostite binevoitor de domnișoara Vansittart, se perindau prin încăperi:

„Bună ziua, doamnă Arnold. Ei, Lydia, ți-a plăcut croaziera grecească? Ce ocazie minunată! Ai făcut niște fotografii frumoase?”

„Da, doamnă Garnett, domnișoara Bulstrode a primit scrisoarea cu privire la orele de desen și totul a fost pus la punct.”

„Ce mai faceți, doamnă Bird? ...Poftim? Nu cred că domnișoara Bulstrode va avea timp *astăzi* să discute chestiunea. Domnișoara Rowan este pe undeva pe aici dacă vreți să discutați cu ea.”

„Pamela, ți-am mutat dormitorul în aripa îndepărtată, lângă măr...”

„Da, adevărat, Lady Violet, în această primăvară, vremea a fost îngrozitoare până acum. Țsta e mezinul? Cum te cheamă? Hector? Ce aeroplan frumos ai, Hector.”

„*Tres heureuse de vous voir, Madame. Ah, je regrette, ce ne serait pas possible, cette apres-midi. Mademoiselle Bulstrode est tellement occupee.*”

„Bună ziua, profesore. Ai mai dezgropat și alte lucruri interesante?”

II

Într-o cameră micuță de la primul etaj, Ann Shapland, secretara domnișoarei Bulstrode, dactilografia cu rapiditate și eficiență. Ann era o femeie drăguță de treizeci și cinci de ani, cu un păr lins, lipit de cap ca o bonetă de satin negru. Putea fi atrăgătoare atunci când voia, dar viața o învățase că, adeseori, eficiența și competența aduceau rezultate mai bune și evitau complicațiile dureroase. În clipa aceea

se concentra să fie tot ceea ce trebuia să reprezinte o secretară pentru directoarea unei renumite școli de fete.

Din când în când, în timp ce introducea o foaie nouă în mașina de scris, se uita pe fereastră și urmărea cu interes sosirile.

– Dumnezeule! rosti Ann impresionată. N-am știut că mai există atât de mulți șoferi în Anglia!

Apoi zâmbi fără să vrea în vreme ce un Rolls maiestuos se îndepărta și un Austin micuț și cam uzat se apropia. Din Austin își făcură apariția un tată cu o expresie chinuită și o fiică, mult mai liniștită decât părintele ei.

În timp ce tatăl se opri nesigur, domnișoara Vansittart ieși din clădire și li se adresă direct.

– Domnul maior Hargreaves? Și tânăra este Alison? Poftiți înăuntru. Mi-ar plăcea să vedeți camera lui Alison. Eu...

Ann zâmbi și începu să bată la mașină din nou.

– Draga de Vansittart, dublura preamărită, își spuse ea. E în stare să copieze toate obiceiurile lui Bulstrode. De fapt, e perfect stăpână pe rol!

Un Cadillac enorm și aproape incredibil de opulent, vopsit în două nuanțe, cremă de zmeură și albastru azur, coti (cu dificultate datorită lungimii sale) intrând pe alee și se opri în spatele anticului Austin al maiorului Alistair Hargreaves. Șoferul sări să deschidă portiera și un bărbat brunet, cu o barbă imensă și îmbrăcat cu o djellaba, își făcu apariția, urmat de un model de rochie pariziană și apoi o fată brunetă și zveltă.

„Fata este probabil chiar Prințesa Care-i-o-fi-numele, se gândi Ann. Nu reușesc să mi-o imaginez în uniforma școlară, dar cred că vom vedea mâine miracolul...”

Domnișoarele Vansittart și Chadwick își făcură și ele apariția.

„Vor fi duși în fața Prezenței”, stabili Ann.

Apoi, tot ea se gândi că, oricât de curios ar părea, nimănu-i plăcea să glumească pe socoteala domnișoarei Bulstrode. Domnișoara Bulstrode era cineva.

„Mai bine deschide ochii, fata mea, își zise ea, și termină scrisorile astea fără nici o greșeală.“

Nu că Ann avea obiceiul să facă greșeli. Putea să fie mândră de posturile de secretară avute. Fusese secretara particulară a președintelui unei companii petroliere și deținuse același post la Sir Mervyn Todhunter, renumit în egală măsură pentru erudiția sa, pentru irascibilitatea sa și pentru ilizibilitatea caligrafiei sale. Ann număra printre patronii ei doi miniștri și un important funcționar de stat. Dar în ansamblu, munca ei se desfășurase mereu printre bărbați. Se întrebese dacă o să-i placă să fie, așa cum își spusese ea, băgată până peste cap printre femei. Ei bine, era o adevărată experiență! Și în orice împrejurare exista Dennis! Fidelul Dennis care se întorcea din Malaysia, din Birmania sau din alte părți ale lumii, întotdeauna același, devotat și mereu rugând-o să se căsătorească cu el. Scumpul Dennis! Totuși, ar fi foarte monoton să fie măritată cu Dennis.

Foarte curând, va simți lipsa companiei bărbaților. Toate aceste directoare de școală sau profesoare, și nici un bărbat prin preajmă, în afară de un grădinar de vreo optzeci de ani.

Dar Ann avu o surpriză. Uitându-se pe fereastră, zări un bărbat care tunde gardul viu chiar dincolo de alee – în mod clar un grădinar, dar la mare distanță de optzeci de ani. Tânăr, brunet, arătos. Ann se întrebă ce-o fi cu el – existase o discuție privind angajarea unui ajutor – dar bărbatul nu era un țărănoi. Ei bine, în zilele noastre, oamenii au tot felul de slujbe. Vreun tânăr oarecare care încearcă să strângă bani pentru cine știe ce scop sau doar să-și câștige existența. Dar bărbatul acela tăia gardul viu cu deosebită pricepere. Probabil că, până la urmă, era un grădinar autentic!

– Se pare, își zise Ann, se pare că s-ar putea să fie amuzant...

Mai avea de terminat încă o scrisoare, observă ea încântată, și apoi era liberă să se plimbe prin grădină...

III

La etaj, domnișoara Johnson, intendentă, era ocupată cu repartizarea camerelor, primirea nou-venitelor și întâmpinarea vechilor eleve.

Domnișoara Johnson era încântată că începea un nou trimestru. Nu știuse niciodată cu ce să-și ocupe vacanțele. Avea două surori căsătorite cu care stătea pe rând, dar în mod firesc, ele erau mai interesate de propriile treburi și de familiile lor decât de Meadowbank. Domnișoara Johnson, chiar dacă ținea la surorile ei, în realitate era interesată doar de Meadowbank.

Da, era minunat că trimestrul începuse...

– Domnișoară Johnson?

– Da, Pamela.

– Fiți atentă, domnișoară Johnson. Cred că s-a spart ceva în valiza mea. S-a prelins peste toate lucrurile. *Cred că e uleiul de păr.*

– Vai, vai! făcu domnișoara Johnson, grăbindu-se să dea o mână de ajutor.

IV

Pe pajiștea aflată dincolo de aleea cu pietriș, Made-moiselle Blanche, noua profesoară din Franța, se plimba

în timp ce privea apreciativ spre bărbatul tânăr și puternic care tundea gardul viu.

„*Assez bien*“, se gândi Mademoiselle Blanche.

Mademoiselle Blanche era suplă și micuță, și nu tocmai remarcabilă, deși ea observa absolut totul.

Privirea i se mută spre procesiunea mașinilor care înaintau repede spre ușa principală și le evaluă din perspectiva banilor. În mod sigur, acest Meadowbank era *formidable!* Adună în minte profiturile pe care probabil le realiza domnișoara Bulstrode.

Da, într-adevăr! *Formidable!*

V

Domnișoara Rich, care preda engleza și geografia, înainta spre clădirea principală în pas rapid, poticnindu-se din când în când câte un pic, pentru că uita, ca de obicei, să se uite pe unde călca. Și tot ca de obicei, părul îi ieșise din coc. Avea o față cumplit de urâtă.

– Să te întorci din nou! Să te afli *aici*... Parcă au trecut ani..., își spuse ea.

Domnișoara Rich se împiedică de o greblă și grădinarul cel tânăr întinse un braț și spuse:

– Aveți grijă, domnișoară.

– Mulțumesc, rosti Eileen Rich fără să-l privească.

VI

Domnișoarele Rowan și Blake, cele două profesoare mai tinere, se plimbau spre pavilionul de sport. Domnișoara Rowan era slabă, brunetă și viguroasă, iar domnișoara Blake

era durdulie și blondă. Amândouă discutau cu însuflețire despre aventurile lor recente din Florența: tablourile pe care le văzuseră, sculpturile, pomii înfloriți și atențiile (ce s-ar fi vrut mai puțin onorabile) celor doi tineri gentlemen italieni.

– Firește că oricine știe cum fac avansuri italienii, zise domnișoara Blake.

– Fără rețineri, completă domnișoara Rowan, care studiasă psihologia, precum și economia. Fără rezerve.

– Dar Giuseppe a fost foarte impresionat când a aflat că predau la Meadowbank, zise domnișoara Blake. Imediat a devenit mult mai respectuos. El are o verișoară care dorește să vină aici, dar domnișoara Bulstrode nu era sigură că avea un loc liber.

– Meadowbank este o școală de valoare, spuse domnișoara Rowan fericită. Serios, pavilionul de sport arată cât se poate de impresionant. Nici nu mi-am imaginat că va fi gata la timp.

– Domnișoara Bulstrode a spus că trebuia să fie gata, rosti domnișoara Blake pe tonul unei persoane care are ultimul cuvânt. Oh, adăugă ea aproape tresărind.

Ușa pavilionului de sport se deschisese brusc și apăru o femeie tânără, osoasă și cu părul roșcat. Le aruncă o privire neprietenoasă și pătrunzătoare, apoi se îndepărtă foarte repede.

– Asta trebuie să fie noua profesoară de educație fizică, zise domnișoara Blake. Cât de necivilizată!

– Nu e o achiziție foarte plăcută pentru personal, fu de acord domnișoara Rowan. Domnișoara Jones era mereu foarte prietenoasă și sociabilă.

– Categorie ne-a privit cu dușmănie, zise domnișoara Blake ofensată.

Întâmplarea le scoase din fire pe amândouă.

VII

Ferestrele de la salonul domnișoarei Bulstrode dădeau în două direcții, una spre alee și pajiștea de dincolo de ea și alta spre un pâlcc de rododendroni din spatele clădirii principale. Era o încăpere cu adevărat impresionantă, dar și domnișoara Bulstrode era o femeie mai mult decât impresionantă. Era înaltă, cu o înfățișare oarecum nobilă, cu părul încărunțit și aranjat cu gust, ochii cenușii și plini de veselie, și cu o gură fermă. Succesul școlii ei (și Meadowbank era una dintre școlile cele mai de succes din Anglia) se datora în întregime personalității directoarei sale. Era o școală foarte scumpă, dar nu asta era ideea. Se putea afirma pe drept cuvânt că, deși plăteau un preț exorbitant, măcar știai pentru ce plătești.

Fiica îi era educată în maniera dorită, precum și în maniera pe care o dorea domnișoara Bulstrode, iar rezultatul celor două moduri combinate părea să fie mulțumitor. Datorită taxelor ridicate, domnișoara Bulstrode reușea să angajeze personal pentru toate materiile. În privința școlii, procesul de învățământ era individualizat, dar un lucru era comun: disciplina era literă de lege. „Disciplină fără înregimentare“ era motto-ul domnișoarei Bulstrode. Disciplina, considera ea, îi liniștea pe cei tineri și le dădea un sentiment de siguranță; înregimentarea genera mânia. Elevele ei erau foarte diferite: câteva străine din familii bune, adesea fete de vișă nobilă din alte țări. Mai erau și englezoaice din familii bune sau cu dare de mână, care doreau o pregătire în domeniul culturii și artelor, cu cunoștințe generale despre viață și talente sociale care să le facă să devină persoane agreabile, bine-crescute și capabile să participe la discuții inteligente despre orice subiect. Erau fete care doreau să muncească serios ca să reușească la examenele

de admitere și, în cele din urmă, să obțină diploma și care, ca să reușească, nu aveau nevoie decât de o educație foarte bună și de o atenție specială. Erau fete care reacționaseră nefavorabil la viața școlară de tip convențional. Dar domnișoara Bulstrode își avea regulile ei, nu accepta proștii sau delincvenții juvenili, și prefera să accepte fete pe ai căror părinții îi plăcea și fete în care vedea perspectiva unei evoluții. Vârsta elevelor varia în limite apreciabile: fete care ar fi fost calificate în trecut ca „terminate“ și fete ceva mai mari decât niște copii, unele dintre ele cu părinții în străinătate, și pentru care domnișoara Bulstrode putea să propună vacanțe interesante. Instanța ultimă și decisivă era consimțământul personal al domnișoarei Bulstrode.

În clipa aceea, domnișoara Bulstrode stătea lângă șemineu, ascultând vocea ușor plângăreată a doamnei Gerald Hope. Fiind destul de prevăzătoare, nu sugerase ca doamna Hope să ia loc.

– Henrietta este foarte agitată. Chiar foarte agitată. Doctorul nostru spune...

Domnișoara Bulstrode făcu din cap un ușor semn liniștitor, abținându-se de la replica acidă pe care, uneori, era ispășită să o rostească:

„Nu știi, idioato, că asta este ceea ce poate afirma orice femeie proastă despre copilul ei?“

Ea rosti însă cu înțelegere evidentă:

– Să nu aveți nici un motiv de neliniște, doamnă Hope. Doamna Rowan, membră a personalului nostru, este psiholog cu mare experiență. Sunt convinsă că veți fi surprinsă de schimbarea pe care o veți descoperi la Henrietta („Care este un copil drăguț și inteligent, și mult prea bun pentru tine“) după un trimestru sau două petrecute aici.

– Ah, știu. Ați făcut minuni cu copilul familiei Lambeth – adevărate minuni! Așa că sunt foarte încântată.